

KLINICKÁ SMRT II

Bratři a sestry, v této době, kolem památky Všem věrných zemřelých a slavnosti Všem svatých, bych chtěl připomenout skutečný příběh člověka, který byl klinicky mrtvý a jeho svědectví o tom, co během klinické smrti prožil. Jmenoval se Howard Storm a narodil se v roce 1946 ve státě Massachusetts ve Spojených státech. Byl profesorem umění a jako bezvěrec byl přesvědčen, že smrt je definitivní konec člověka, a že po smrti nic není. Ale jeho ateismus se rozplynul jako mýdlová bublina po zkušenosti, kterou prodělal během těžké nemoci a klinické smrti v čase prázdninového pobytu v Paříži v roce 1985. V důsledku otvoru na dvanácterníku jako následek vředů, se na nemocniční posteli dostal do klinické smrti a cítil, jak se propadá do propasti zmaření. Ale v určitém okamžiku s údivem konstatoval, že žije dál mimo své tělo a necítil už bolest. Stál vedle svého lůžka, na kterém leželo jeho bezvládné tělo, a vedle seděla jeho žena Beverly se schýlenou hlavou. Chtěl s ní promluvit, ale marně. Na jeho slova vůbec nereagovala, protože hlas jeho odcházející duše neslyšela.

Howard v určitém okamžiku zaslechl vlídná slova: „Vyjdi odtud a pospěš si, už dávno na tebe čekáme.“ Vyšel na chodbu, byla celá jakoby šedivá. Šel za postavami, které ho pobízely k chůzi, avšak teď už čím dál tvrději. Jak plynul čas, temnota se prohlubovala a počet zlověstných postav, které kroužily kolem něho, byl stále větší. Jejich přítomnost ho naplňovala rostoucí hrůzou, protože z nich vyzařovala nenávist, posedlost a klam. Tajemné postavy, které ho obklopovaly a odváděly k neznámému cíli, začaly vyslovovat kletby a lži, které byly adresovány jemu. Mluvily s jízlivým smíchem, že už brzy budou na místě. Uvědomil si, že se nachází v prostředí plném hrůzy. Postavy měly strašné vzezření a byly stále více agresivní a vystavovaly ho různému týrání. Byly bezcitné, ovládané nenávistí a Howard pochopil, že jsou to zatracenci, kteří během pozemského života odvrhli Boha a stali se stoprocentními egoisty a zároveň poznal, že i on k nim patří. Ale v určitém okamžiku uslyšel vnitřní hlas, který ho vyzýval k modlitbě, aby prosil Boha o pomoc. Zpočátku tu myšlenku zaháněl, ale výzva k modlitbě byla stále naléhavější. Storm se celý svůj dospělý život nikdy nemodlil a už ani nevěděl, jak se to dělá. Vzpomněl si však na úryvky otčenáše a jiné prosté věty z dob dětství a začal je opakovat. Ke svému údivu zjistil, že když se pokoušel modlit, odporné postavy začaly kvapem prchat.

Křičely s velkým vztekem, že se zbytečně modlí, protože ho stejně nikdo neslyší, neboť Bůh neexistuje.

Když Storm opakoval slova modlitby, uviděl a zhodnotil sám sebe, co bylo v jeho dosavadním životě dobré a co zlé, a konstatoval, že celý svůj život stavěl pomník svému největšímu božstvu, a tím byl jeho egoismus. Úplně soustředěn na sebe chtěl se za každou cenu stát slavným, aby jeho obrazy byly obdivovány na celém světě. Nyní pochopil, že jeho vztah k vlastním dílům sochařským a malířským, které vlastnil ve své sbírce, i jeho vztah k rodině, byl nesprávný a celý systém jeho hodnot byl jen prodloužením jeho egoismu. Nebyl zlodějem, nikoho nezabil, respektoval i nepsaná práva civilizovaného života, ale to bylo málo, aby žil životem důstojným člověka. Uvědomil si, že celý život nosil v sobě skrytý hněv a nechotu odpustit svému otci a že choval nepřátelský postoj ke všemu, co nemohl kontrolovat. Nyní byl zcela bezradný a slabý. Pochopil, že mu chybělo docela málo, aby se stal stoprocentním egoistou, jako oni zavrženci planoucí nenávistí a musel by se připojit navěky k jejich počtu.

Vědomí zmařeného života vyvolalo u Howarda velkou lítost nade vším, co zlého myslel a vykonal, co vyplývalo z jeho egoismu a co ho ještě více utápělo.

A právě tehdy uslyšel jeden svůj zpěv z doby dětství. Byl to stále se opakující refrén – *Ježíš mě miluje*. Jako dítě to zpíval v mateřské škole. V té úděsné temnotě, která ho nyní obklopovala, velice zatoužil po společnosti někoho, kdo by se ho ujal. Zpěv *Ježíš mě miluje*, se stal jeho modlitbou a největší touhou celé jeho bytosti. Cítil, že v této beznadějně situaci je Ježíšova láska jedinou záchranou a spásou. Díky této modlitbě se v něm začalo probouzet světlo naděje. Poprvé ve svém dospělém životě vroucně toužil, aby se ukázalo, že je to pravda, že *Ježíš ho miluje*, a proto volal z celého srdce: *Ježíši zachraň mě!* V určitém okamžiku zpozoroval v obklopující temnotě malé světélko, jakoby sotva viditelnou hvězdu, která se stávala stále jasnější a větší. Světlo budilo dojem, že se k němu přibližuje s velkou rychlostí. Fascinován jeho září nemohl od něho odtrhnout zrak. Nakonec bylo toto světlo jasnější než Slunce a krásnější než cokoliv, co kdy viděl. Když k němu dospělo, uvědomil si, že to není hvězda, nýbrž živá osoba, ze které vyzařuje světlo lásky. Byl to zmrtvýchvstalý Ježíš Kristus. Spasitel, Pán vesmíru. Howard Storm byl zaplaven jeho láskou. V jeho světle spatřil hrůzu svých hříchů, všechno zlo způsobené ateismem, ale vedle bolesti, která vyplývala z poznání pravdy o sobě, cítil, že je jako

marnotratný syn milován láskou, která odpouští všechny hříchy, léčí všechny rány a vrací ztracenou důstojnost Božího dítěte. Pochopil, že jedinou nevyhnutelnou podmínkou, aby se tak mohlo stát, je naděje, důvěra a souhlas člověka. Howard zakusil Boží milosrdenství způsobem tak intenzivním, že nenacházel vůbec slov a přirovnání, aby mohl své prožitky vyslovit lidským jazykem. Plakal jak radostí, tak také lítostí nad svými hříchy.

Cítil, že je milován a přijímán, že Ježíš ho bere do své náruče, aby ho vynesl z chmurné skutečnosti, která vedla přímo do pekla. Storm měl dojem, jako by Spasitel překonal nekonečnou vzdálenost, která odděluje světlo od temnot, lásku od nenávisti, pravdu od lži, svobodu od zotročení. V této nové nepředstavitelné skutečnosti, ve které je život láskou, cítil se velice zahanben stavem svého lidství. Cítil se před tváří Boží svatosti jako špinavý hadr, který je nutno vyhodit na smetiště. Mnohokrát ve svém životě Boha nejen popíral, ale tropil si posměch z pravdy, že Bůh existuje a že je láska. Tisíckrát užíval jméno Boží jako kletbu. Chtěl být sám jediným středem všehomíru a sám rozhodovat o tom, co je dobré a co je zlé, a řídit se přitom svým egoismem. Uvědomoval si tyto a jiné hříchy, kterých se dopouštěl, zdálo se mu, že se zde nachází omylem. A tehdy uslyšel Ježíšův hlas: *To není omyl, právě zde je tvoje místo. Musíš se ještě připravit, dozrát, očistit.* Na Ježíšovu prosbu se objevily jasné postavy, ze kterých vyzařovala radost a láska. Byli to čisté duchové, andělé, kteří se dorozumívali bezprostředně myšlenkami. Cokoliv si Storm pomyslel, oni ihned věděli. Jeho bezprostřední opatrovník, anděl strážný, mu oznámil, že se má vrátit do pozemského života, že není ještě hotov, aby mohl vejít do věčnosti.

Když anděl strážný domluvil, uvědomil si Howard, že leží na lůžku, je po operaci a ošetřovatelka umývá jeho pooperační rány teplou vodou.

Tento zážitek na hranici smrti zcela změnil Stormův život, celou jeho dosavadní hierarchii hodnot a způsob myšlení. Z ateisty se stal člověk horlivé modlitby. Howard Storm dodnes vydává svědectví, že člověk může být svobodným a schopným nezištné lásky jen tehdy, když věří v Boha a důvěřuje mu. Když se s Bohem sjednocuje ve víře, dosahuje opravdového štěstí a stává se svatým, jde tedy po cestě, která vede do nebe.